

ladt mig at bringe denne Sag frem igen til Forhandling, og muligvis vi nu kunde komme til et Resultat.

Jeg veed nok, at der fra Modstandernes Side navnlig vil blive sagt: De Folk have jo allerede en hel Del Begunstigelser. Det blev jo i sin Tid udtalt af dem, der modfattede sig denne Lovs Fremkomst, at dersom dette blev Lov, vilde Husmændene være den eneste begunstigede Klasse, vi havde. Men jeg tror, at Folk i deres Tanker overdrive denne Begunstigelse en hel Del. Efter som vore Lovgivningsforhold og vore Embedsmænds Lønningsforhold ere, tror jeg, at Forholdet er dette, at den Hjelpe, det Tilskud, som Staten yder til disse Foreninger, i Virkeligheden ikke ere nær saa store, som det ser ud til. Naar det f. Eks. fortælles, at Statskassen hvert Aar bidrager saa og saa meget til Burderingerne for disse Husmænd — det er jo med et rundt Tal 9 Kr. for hver Burdering — saa er det jo ingenlunde Tilfældet, at Statskassen tilskyder saa mange Tusinde hvert Aar, som vi saa ud blot ved at gange Antallet af detagne Laan i hver Termin med 9. Nej, det er jo saaledes, at hver eneste Husmand, som skal laane, absolut skal have et Dokument, og det er en Banteatteft, som koster 3 Kr. 90 Ore. Efter som vi nu maatte kun have en til to Retsbetjente, som lønnes med Sportler, gaa disse Penge ind i Statskassen. Dertil kommer — det have vi, der have med Ordningen af disse Laan at gøre, rig Erfaring for — at jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at langt over Halvdelen af samtlige Vaantagere i Husmandskreditforeningerne mangler et andet Dokument, og det er Kort- og Arealberægning. Dersom de skulle anskaffe det, vide de, at det i Almindelighed koster paa Matrikelkontoret 3 Kr. 33 Ore. Læg nu disse 3 Kr. 33 Ore til de nævnte 3 Kr. 90 Ore, og læg saa dertil den Masse Penge, der strømmer ind derved, at disse Tusinde — vi ere jo ovre i Sylland allerede oppe ved 18,000 — der ere komne til disse Kreditforeninger og som Følge deraf have omsat deres Penge, have maattet udrede Stempel-papir og Tinglæsningsgebyrer, som jo alt sammen er kommet Statskassen til Gode — saa tror jeg, at det vil i alt Fald bringe noget af den store Sum, som der er Tale om, at der hved Husmandskreditforeningen, tilbage til Statskassen. Derfor vil jeg tillade mig at henstille til det høje Ting og den højtærede Minister, om det ikke skulde kunne lykkes os at give denne Sag en saadan Behandling, at vi i alt Fald maatte naa til et Resultat, som kunde gøre, at disse Folk, hvoraf den væsentligste Del ere fattige

Folk, kunde faa nogen Vettelse. Thi hvis vi ingen Lov saa, vide vi jo nu, at de ikke faa nogen Vettelse, inden vi naa Juni Termin 1898, og det synes mig temmelig længe at vente. Med dette Par Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje.

Judenrigsministeren (Singer & Lev):

Det ærede Medlem nævnte, at der havde været Interesse fra forskellige Sider, ogsaa fra Regeringens Side, for at bidrage til en heldigere Ordning af Konverteringsforholdene for Husmandskreditforeningerne, og det vil erindres, at jeg i Fjor sagde, at det var et Spørgsmaal, som nok kunde fortjene Overvejelse. Det kunde jeg med fuldeste Høje sige under Henvisning til det Forslag til Lov om Forandring i Lov af 28de Maj 1880 angaaende Oprettelsen af tvende Kreditforeninger for Ejere af mindre Ejendomme, som blev fremsat i Landstinget den 4de Oktober 1887 af Judenrigsministeren. Dette Forslag gik netop ud paa at lette de vedkommende Konverteringer ganske særlig derved, at Amortisationsrisiken for disse Laan udsattes fra 45 Aar til, som det ærede Medlem sagde, 58 Aar. Der indeholdtes desuden andre smaa Bestemmelser i dette Lovforslag, f. Eks. Inddeling i Serier m. m., men dem behøver jeg ikke at dvæle ved. Det er ganske rigtigt, at man interesserede sig for Sagen den Gang. Da det ikke lykkedes at gennemføre disse Forslag, kom Kreditforeningernes Bestyrelser, jeg tror i god Overensstemmelse med deres Repræsentantstaber, hvor det ærede Medlem vist havde Sæde den Gang, om jeg ikke fejler, og vel ogsaa med Kreditforeningen i det hele taget (Afbrydelse af Buss) . . . Sa den Gang, jeg lægger Vægt paa den Gang, at det ærede Medlem er der nu, har jeg ikke tænkt mig, da han indbringer dette Forslag. Den Gang kom Bestyrelserne og Repræsentantstaberne til Ministeren og sagde: Vi have ikke faaet den Lovhjemmel, som behøves, men naar vi desuagtet ville konvertere og finde vor Fordel ved at konvertere uden at faa de nye Lovbestemmelser, vil saa Ministeren hjælpe os til det? Jeg sagde: Vel, det kan tages under Overvejelse, det kunne vi tale nærmere om, og saa kom Bestyrelserne med det Forslag, som det ærede Medlem kender, og som blev gennemført som sagt ved Ministerens Hjelpe, hvor der ogsaa var Pengepapper navnlig overfor Reservecfonds- og Amortisationsbidragene, og saa skulde Forholdet vedvare med samme Rentehjælpelse som tidligere, indtil den Gæld, der var kommen til at paahvile vedkommende Interessenter, var afbetalt for hver enkelt Bedkommende.